

A pénz, polgártársaim?

Marat, te szegény, szurtos, szenvedő forradalmár, te megjósoltad ezt . . .

Egyszerre kialudt a fény a két ablakban. Ez volt a legfájdalmasabb. Maurey úr úgy érezte, valami fel akar bugyogni a torkán, valami szörnyű, valami keserű, talán egy üvöltés: alig bírta visszanyomkodni sűrű, apró nyelésekkel. S a szeme elnedvesedett. Sírt. Maurey polgártárs, a Közbiztonsági Bizottmány hivatalnoka sírt.

Oly egyedül, oly végzetesen, siralmasan egyedül volt ezen az éjszakán.

Átbotorkált a túloldalra s a botja ólmos gombjával keresztet karcolt a ház falába. Hogy majd később, ha egyszer szükség lesz rá, erről a jelről azonnal ráismerjen.

A kocsis sötét gomolyaggá göngyölődve horkolt a bakon.

Megnézte az óráját. A mutató lassan, lustán elkerülte a hármas számot. A reggel még nagyon messze volt.

IX.

Baptiste még az udvaron leráncigálta a cipőit s mezítláb surrant be a szobába. — Disznó szerencsém van — gondolta, — az öregek húzzák a szíjat, alszanak. Hej! ez aztán a szerencse!

De az anya nem aludt. S mikor minden elcsendesült, lehuppant az ágyról, rossz lábain elkecmergett a fia vackáig, lehajolt és megcsókolta a haját.

Furcsa halszagú volt a haj, nedves és sósízű.

Szakáts László.

A FA.

*A föld alól feljött a fa,
mert ott örök az éjszaka.
Az éjszakából felrohant
és most virágozik boldogan.
Zöld karját a szélnek kitarja
s táncol nyugtalan futamára.
Magával hozta a vizet,
magával hozta a tüzet.
A tűz a lelke, víz a vére!
S ránéz az égbolt fellegére,
nézi a felhőket sokáig
s mint a felhő, repülni vágyik . . .
A föld alól feljött a fa,
mert ott örök az éjszaka.
S most itt zizeg, szemben a fénnel.
Álljátok körül ünnepéllyel!*

(Debrecen.)

Gulyás Pál.